

Υπόθεση C-295/95

Jackie Farrell
κατά
James Long

(αίτηση του Circuit Court, County of Dublin,
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως)

«Σύμβαση των Βρυξελλών — Άρθρο 5, σημείο 2 —
Έννοια του “δικαιούχου διατροφής”»

Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα P. Lèger της 12ης Δεκεμβρίου 1996 1 - 1685
Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 20ής Μαρτίου 1997 1 - 1698

Περίληψη της αποφάσεως

1. Σύμβαση για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων — Πρωτόκολλο για την ερμηνεία της Συμβάσεως από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων — Προδικαστικά ερωτήματα — Αρμοδιότητα του Δικαστηρίου — Όρια
(Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968· πρωτόκολλο της 3ης Ιουνίου 1971)
2. Σύμβαση για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων — Κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας — Αυτοτελής ερμηνεία — Ειδικές βάσεις διεθνούς δικαιοδοσίας — Δικαιοδοσία επί θεμάτων σχετικών με υποχρέωση διατροφής — Δικαιούχος διατροφής — Έννοια
(Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, άρθρο 5, σημείο 2)

1. Λαμβανομένης υπόψη της κατανομής των αρμοδιοτήτων στα πλαίσια της διαδικασίας της προδικαστικής παραπομπής που προβλέπεται στο πρωτόκολλο της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, τα εθνικά δικαστήρια, τα οποία έχουν επιληφθεί της διαφοράς και φέρουν την ευθύνη της εκδοθησομένης δικαστικής απόφασης, είναι αποκλειστικώς αρμόδια να εκτιμούν, ενόψει των ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών κάθε υποθέσεως, τόσο το αν η έκδοση προδικαστικής απόφασεως τους είναι αναγκαία για να μπορέσουν να εκδώσουν τη δική τους απόφαση όσο και τη λυσιτέλεια των ερωτημάτων που υποβάλλουν στο Δικαστήριο.

2. Οι εκφράσεις που χρησιμοποιούνται στη Σύμβαση πρέπει, κατ' αρχήν, να ερμηνεύονται αυτοτελώς. Συγκεκριμένα, μόνο μια τέτοια ερμηνεία μπορεί να διασφαλίσει την ομοίμορφη εφαρμογή της Συμβάσεως, ο σκοπός της οποίας συνίσταται, ιδίως, στην ενοποίηση των

κανόνων περί διεθνούς δικαιοδοσίας των δικαστηρίων των συμβαλλομένων κρατών, αποφεύγοντας, κατά το μέτρο του δυνατού, την αύξηση των αρμοδίων για την ίδια έννομη σχέση δικαστηρίων, και στην ενίσχυση της έννομης προστασίας των εγκατεστημένων στην Κοινότητα προσώπων, παρέχοντας τη δυνατότητα, αφενός, στον ενάγοντα να εντοπίζει εύκολα το δικαστήριο στο οποίο μπορεί να προσφύγει και, αφετέρου, στον εναγόμενο να προβλέπει κατ' εύλογη κρίση το δικαστήριο ενώπιον του οποίου μπορεί να εναχθεί.

Αυτό ισχύει επίσης στην περίπτωση της εκφράσεως «δικαιούχος διατροφής», που διαλαμβάνεται στο άρθρο 5, σημείο 2, πρώτο τμήμα της περιόδου, της Συμβάσεως, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται ως αφορώσα κάθε πρόσωπο που αξιώνει διατροφή, συμπεριλαμβανομένου εκείνου που ασκεί για πρώτη φορά αγωγή περί διατροφής, χωρίς να πρέπει να γίνει καμία διάκριση μεταξύ του προσώπου στο οποίο έχει ήδη αναγνωριστεί δικαίωμα διατροφής και εκείνου στο οποίο δεν έχει ακόμη αναγνωριστεί τέτοιο δικαίωμα.